Извор

ЛИСТ УЧЕНИКА ОШ „9.ОКТОБАР“ ПРОКУПЉЕ • ШК. 2014/2015 • БРОЈ 6 • ЈАНУАР 2015.

ОБЕЛЕЖЕНА ДЕЧИЈА НЕДЕЉА

КАКО ПРЕПОЗНАТИ ДАРОВИТЕ УЧЕНИКЕ

УЧЕШЋЕ НА МЕЂУНАРОДНОМ ТУРНИРУ

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ШКОЛЕ

ЗИМСКА РАДИОНИЦА У БАБИНОМ ПОТОКУ

НИЗ УСПЕХА

Моја школа, ради, живи и опстаје већ 50 година. По стажу је стара али је опасана новом фасадом, новим прозорима, клупама, савременим техничким средствима за рад, мултимедијалном учионицом али јој недостаје спортска сала. Пролећне и летње дане до дубоко у јесен користимо предивне терене у школском дворишту. Зими часове физичког васпитања проводимо у учионици. Јасно вам је какви су то часови када седимо у клупама и размишљамо о кошу, стативи и мрежи за одбојку.

Упркос томе девојчице наше школе постижу завидне резултате у спорту који није својствен девојчицама, што је још занимљивије. Често им ни зимски мраз не смета да заиграју на два гола.

Уз наставника Драгана Нишавића који их је пре три године анимирао и који им свесрдно помаже да истрају, оне нижу успехе један за другим.

На школској олимпијади у Сремској Митровици 2012/2013. године учествовале су први пут као женска фудбалска екипа. Иако нису играле у пуном саставу, тада их је било само осам, вратиле су се са златним пехаром и победнички тријумфовале. Тако је женски фудбал заживео у нашој школи.

Већ следеће школске године 2013/2014. са Државног првенства у женском фудбалу из Београда су се вратиле окићене сребром које је за њих било равно злату с обзиром на то у каквим условима тренирају.

Наставник Драган Нишавић добио је признање као најуспешнији наставник физичког васпитања од стране Спортског савеза Прокупље и СО Прокупље.

Учеснице такмичења су добиле од СО Прокупље као награду за свој успех на Државном првенству по 2.000 динара.

У оквиру манифестације „Избор спортисте године града Прокупља“ за 2014 годину наши ученици Јована Миладиновић, Бојана Микић и Милан Китић су добили признање, а Бојана Микић још и признање за најталентованијег спортисту у изабраном спорту. Павле Николић, ученик петог разреда проглашен је за најперспективнијег спортисту.

Честитамо им и жељно ишчекујемо и ове школске године мноштво успеха и пехара који ће обасјати зборницу наше школе.

ЖЕНСКИ ФУДБАЛ

Иако је чињеница да је фудбал најпопуларнији спорт на свету, то се не може рећи када је у питању женски фудбал.

Због лошег финансијског стања и недовољне медијске пропраћености у Србији, девојке не добијају подршку у овом спорту.

Али, поред тога, вољу, мотивацију и жељу за успехом им не може нико одузети.Одличан пример су показале младе Прокупчанке.

Наиме, у оквиру "Школске олимпијаде" која се одржава сваке четврте године у различитим спортовима, нашао се и женски фудбал. Поред свих школа у Србији,е кипу је пријавила Прокупачка Основна школа "9. октобар". Екипа девојчица од 5. до 8. разреда ове школе, на челу са наставником физичког, направиле су велико изненађење. Након победа које су забележиле, како у општини - тако и у округу, девојчице из Прокупља отпутовале су у Сремску Митровицу на завршни део турнира. У рангу са 5 најбољих школских екипа из целе Србије фудбалски састав Прокупачке Основне школе "9. октобар" освојио је златну медаљу и тако показао да је најбољи у Србији. Поред честитки и награда које су примиле, појавила се идеја о оснивању првог женског фудбалског клуба у Прокупљу. Неколико месеци касније, општина је одобрила, и девојке су коначно могле да тренирају и ван школе. Фудбалерке из "9. октобра" су привукле пажњу и других девојака, тако да је повећан број чланова.

Успеси ЖФК-а Крстарица низали су се, не само у пријатељским, већ и у првенственим утакмицама. Крајем 2013. општина Прокупље организовала је државни турнир, у коме су девојке оправдале успех из Сремске Митровице.

Невероватан број погодака и резултата које су постизале девојке, привукао је, не само велике клубове, већ и репрезентацију. У прелазном року ове године, две девојке су потписале за друге, веће клубове, где су потврдиле да је прокупачки фудбал вредан.

Као завршну реч, једна од играчица је изјавила: "Девојке које тренирају сваког тренутка дају све од себе,што доказује да и ми са југа Србије можемо да парирамо најбољим Београдским клубовима, и то потврђује и позивање селектора женске фудбалске репрезентације. Желим да нагласим да поред тога што није женски фудбал популаран, девојке могу да тренирају и немају предрасуде да је то само мушки спорт."

На крају је позвала све девојчице које су у могућности, и које имају жељу, дођу да пробају, можда једног дана постану популарни и велики спортисти.

Анђела Јовановић 8/1

МЕЂУНАРОДНИ ТУРНИР У ЦРНОЈ ГОРИ

Почетком октобра 2014. године женска и мушка фудбалска екипа ОШ "9. октобар", укупно 16 такмичара, представљали су Србију на међународном турниру у малом фудбалу на Жабљаку у Црној Гори. Организатори сусрета били су ФСС и ФСЦГ. Црну Гору су представљали дечаци - прваци Црне Горе из Подгорице и женска екипа са Жабљака. Наша мушка екипа је победила а женска играла нерешено. Представници наше делегације били су директор школе, два професора и кординатор ФСС. Поред спортског дела програма циљ овог путовања био је и дружење и зближавање ученика из две средине. Ученици и професори били су гости председника општине Жабљак, господина Веселина Вукићевића и посетили су основну школу "Душан Обрадовић", музеј Националног парка Дурмитор и Црно језеро.

ЗИМСКА РАДИОНИЦА У БАБИНОМ ПОТОКУ

Поводом доласка зиме и новогодишњих празника, 24. децембра 2014. године у издвојеном одељењу основне школе „Девети октобар“ у Бабином Потоку, одржана је ликовна радионица за родитеље и децу. Организатори радионице су учитељице Весна Костић и Наташа Динчић са васпитачицом Маријом Јовановић.

Ученици и родитељи су имали задатак да направе новогодишње кутије за поклоне, честитке и украсе за јелку и учионицу, новогодишње капе. Учитељица Наташа и ученица другог разреда Ана Дикић су осмислиле и направиле Сликарку Зиму. Сви радови су изложени у учионицама.

Циљ ове радионице је био да сви испоље празнично расположење кроз активност, да се забаве и друже, као и да се у учионици прославе предстојећи празници.

БЕЗБЕДНИЈИ УЛАЗАК У ШКОЛСКУ ЗГРАДУ

У циљу повећања безбедности ученика, директор Основе школе "9.октобар" Љиљана Вековић донела је одлуку да се улаз за ученике из правца игралишта преуреди. Радове на бетонирању прилаза школској згради извели су помоћни радници школе.

Недељу дана касније, радови су завршени постављањем бетонских плоча.

КАКО ПРЕПОЗНАТИ ДАРОВИТЕ УЧЕНИКЕ

У петак, 5. децембра 2014. године, након Наставничког већа, чланови Тима за ИОП одржали су предавање за наставно особље на тему "Како препознати даровите ученике". Циљ овог предавања је формирање базе података и оснаживање наставника за препознавање талентованих ученика.

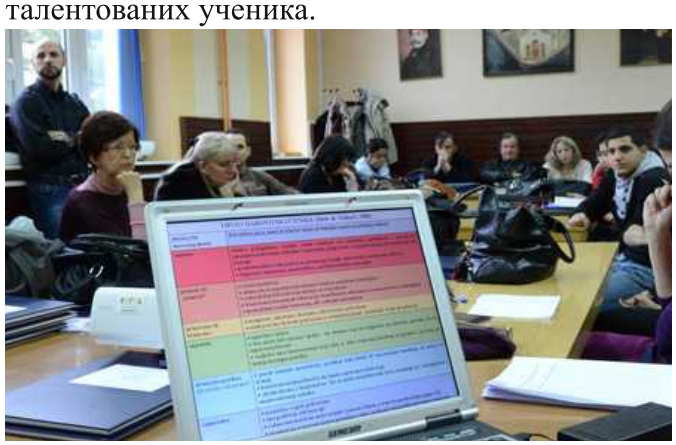

НАЈБОЉА МЕЂУ НАЈБОЉИМА

Избор ђака генерације врши се традиционално у нашој школи већ дуже време. Јасно нам је да је то за педагошку службу веома тежак, захтеван и одговоран посао. Школске 2013/2014 године као најбољи у генерацији, као носиоци дипломе Вук Караџић, њих 19-оро је завршило је завршило основно образовање.

Педагог и психолог школе, Едита Ђорђевић и Данијела Вукић-Денић, поштујући правилник о избору ђака генерације, издвојиле су два ученика, Тијану Митић и Немању Перића. Тијана је била свестранија у ваншколским активностима и тако одлуком наставничког већа заслужено понела титулу ученика генерације.

Њени другови истичу да је веома вредна, радна, али и увек спремна за шалу смех и добро дружење. Тијана се активно бави спортом па је низ диплома и на тај начин донела школи играјући у школском тиму. Њен разредни старешина, Драгана Ђинђић истиче да је врло скромна, ненаметљива а да само својим радом и успехом плени и осваја све око себе, како другове, тако и наставника. Да је заиста заслужила ово признање показала је и на пријемном испиту где је показала одлично знање. На посебном пријему директор школе Љиљана Вековић уручила јој је поклон и пожелела пуно успеха у даљем школовању.

Ученик генерације за школску 2013/2014 годину - Тијана Митић

МОЈ ОДЛАЗАК У ПЕТНИЦУ

На сајту Истраживачке станице Петница прочитаћете све о овој установи која се тридесет година бави организовањем научно-истраживачких програма из области природне групе предмета за ученике основних школа.

Ја сам одлучила да се пријавим заинтересована за рачунарство, иако сам у пријави писала на тему "Ја сам у тиму за преговоре с ванземаљцима" чиме сам желела да скренем пажњу да сам заинтересована и за истраживање.

И коначно, након дуго ишчекивања, добила сам необичну жуту коверту у којој је писало: "Здраво, обавештавамо те да си изабрана за полазника ЛЕТЊЕ НАУЧНЕ ШКОЛЕ у Петници…".

То што сам тамо видела било је неописиво и више од мојих очекивања. Сарадници су нас топло дочекали и упутили нас где треба да идемо.

Све је изгледало савршено! Објекат у коме смо спавали био је веома леп и модеран. Поред њега се налазила зграда са салама, лабораторијама и високом технологијом. Ту је била прикључена и велика и савршено опремљена библиотека, која нам је била на располагању од 08:00 до 23:00, а одмах до ње и читаоница са рачунарима, отворена по целу ноћ за оне који су радили семинарске радове или нека истраживања.

Чим смо дошли – било нас је 91 – поделили су нас у три групе – Црвени џин, Плава планета (где сам ја распоређена) и Зелени гуштер. Такође смо били подељени (ваљда због величине) и на протоне и електроне.

Пошто смо се распаковали и упознали цимере, окупили смо се у сали Црвеног џина где нам је руководилац програма, инж. Никола Божић, објаснио како све функционише у Научној станици. За оне заборавне, план рада је увек био уредно залепљен на врата сваке учионице.

Током дана смо имали мало слободног времена јер смо увек били заокупљени интересантним предавањима или експериментима одржаваним у лабораторијама. Првих дана смо учествовали у веселим играма упознавања, које су нам биле веома забавне и функционалне јер смо се скоро сви упознали већ првог дана. Такође смо упознали и сараднике, који су нам здушно помагали а неки од њих и држали предавања. Сви они су били тинејџери од 18 година, надарени ученици IV разреда средњих школа.

Оба дана тог првог викенда провели смо у лабораторијама. У оквиру биологије, посматрали смо микроскопима и проучавали алге из оближњег Петничког језера. Такође смо анализирали различите инсекте и уз помоћ сарадника одређивали којој врсти и породици припадају. Мени је једна од најинтересантнијих области била археологија, јер смо на располагању имали два права скелета, остаке глиненог посуђа, старинско стакло и гвожђе, различите остатке животињских костију, итд. На пример, учили су нас како да на основу анализе зуба животиња одредимо да ли се ради о биљоједима или месождерима, и сл.

Ускоро смо сви добили по једну тему из ШББКББ (шта би било кад би било), на основу које смо уз помоћ библиотеке и интернета требали да напишемо кратак есеј. Тражено је од нас да у тај реферат унесемо што више својих идеја и оригиналности.

После тога смо добили још један семинарски рад, али из области коју смо сами одабрали. (Ја → рачунарство → квиксорт). Тај рад смо били обавезни да презентујемо пред свима.
Током друге недеље у плану је био и теренски излет, али нас време није послужило, тако да смо то време посветили игри и дружењу. Много деце је било талентовано за музику, па смо се сви окупили и уз гитару певали и смејали се заједно.

МОЈ ОДЛАЗАК У ПЕТНИЦУ

Све обавезе око буђења, облачења, оброка, хигијене и свега осталог пале су на наша нејака плећа, али смо се лако сналазили. Било нам је "забрањено" да свакодневно телефонирамо кући, а због предавања на спавање се ретко кад ишло пре поноћи, што смо сви са одушевљењем прихватали.

Шта је то што Петницу чини посебном и потпуно другачијом од једноличне стварности (школе) свих полазника? Интересанта предавања која трају осам сати дневно, мало слободног времена, гомила нама сличних људи, предобро друштво, савршен смештај, предусретљиви сарадници, смех до пола 3, тешко устајање из пуфнастих кревета…? Можда баш та опуштеност која се може видети на сваком кораку без обзира колико дани напорни били и колико год нас умор савладавао. У Петницу долазе најзанимљивији, а некад и најчуднији људи које нећете срести кад одете одавде. Ту су и чувене петничке игре које се могу играти само у Петници – Мафија, Нинџе и Убице (можете пробати и код куће, али изгубиће све дражи). Да неко ко није полазник или сарадник у Петници сасвим случајно прође поред некога од нас и чује сегмент разговора, помислио би да у ову Летњу научну школу иду психопате, што у крањем случају није толико чудно, ако у обзир узмете чињеницу да су реченице попут: "Јеси ли умро? Јао, и ја сам!", "Види ону девојку тамо, мртва је!", "Идем да пробам да га убијем" и "Ја сам овде једини жив" постале сасвим нормалне. Шта се у ствари крије иза тога? Ни мање ни више него игра "Убица". Наиме, свако од полазника и сарадника добио је задатак на папирићу да "убије" некога из Петнице на одређеном месту станици, уз најчуднија средства. Највећи петнички убица је и даље тамо негде…!

Ипак, то има своју лошу страну, општепознату постпетничку депресију, коју сви ми – и полазници и сарадници делимо и онда када се из ИСП вратимо кући.

Чудно је некористити изразе "Хајде да се нађемо код Плаве планете", "Ја сам протон" и "Пишем ШББКББ". Сваки пут кад чујем нашу незваничну химну Do I wanna know? или се сетим песме Alele kita conga, то не звучи исто јер нема истог оног друштва да пева уз мене.

Петница је заиста други универзум из ког нико не жели да оде! Разна предавања и петобоји, редовни одласци у библиотеку и рачунарску, трка и журба у страху да се нешто не пропусти, бесане ноћи постају свакодневница. Већ кад прођете неке специјалне игре, потрошите све паре на научној пијаци, "убијете" неког пријатеља, одслушате неко предавање двапут, јер су вам се од неспавања пред очима помешали протони и електрони, осрамотите се пред неким сарадником, постајете прави петничар.

Веома се водило рачуна да и слободно време буде испуњено квалитетно. Тако да смо припремили позоришну представу, мини концерт, часопис, а и туринире у шаху, као и спортске игре без граница. Кад је дошао последњи дан, бацила сам поглед на остале полазнике, моје пријатеље, моју браћу и сестре… "Ове људе дуго нећу видети", помислила сам, гутајући кнедлу у грлу,"неке можда чак и никада више". Суза ми је клизила низ лице док сам бацала последњи поглед на Петницу. Када сам, пре годину дана попуњавала формулар и писала есеј у нади да ће ме примити, нисам ни сањала да, годину дана касније, нећу бити у стању да се одвојим од овог места. Али, као што кажу, свему што је лепо дође крај. Поздравила сам пријатеље и кренула за Прокупље, са сликом њихових насмејаних лица док су ми махали, као последњом успоменом на две најлепше недеље у мом животу.

Петра Пајевић 8/1

ВИДОВДАНСКИ САБОР

Наши ученици су учествовали на литерарном конкурсу - Видовдански сабор, Концељ 2014, који је спровело удружење Топличана. Један од најбољих, био је рад Стефана Ђорђевића, ученика 6/4.

Враћам се своме завичају у небо гледајући

Суморно јутро. Бледуњави сунчеви зраци се тек пробијају кроз облаке. Лице ми је наслоњено на прозор да расхладим бакљу врелине која ме прожима. Све је спремно, само чекам тренутак да кренем. Кофер је ту поред самих мојих ногу и торбица мала око врата која као да ме стеже и гуши. Ноге ми подрхтавају а срце у грудима тражи пут којим ћу поћи. Желим да обуздам немир у души.

Осећам влажне дланове и само што не заплачем. Ех, да је мост испред мене преко кога ћу лако прећи. У глави се роје разне мисли. Немам одговора ни на једно питање, само желим да што пре кренем. Знам тамо далеко ко ме чека. Минути споро пролазе, ко права вечност, одбројавам их у себи. И ево напокон дође време да кренем ка аеродрому. Олуја у венама као да се стишава. Бела птица ће ускоро полетети и понети ме тамо где је земља моја. Ужурбано вучем кофер и желим да што пре уђем у утробу те птице која ће се за који тренутак винути небом под облаке. Дубоки уздах као да однесе све моје бриге, и плућа отворише се да удахну ваздух моје земље. Крећемо, облаци остају иза мене, небо добија другачији сјај. Гледам кроз прозор и осећам топлину која ме тамо чека. Ћутим, још не проговарам ниједну реч, а толико их имам у себи. Око мене људи причају а ја као да их не чујем. Не, ћутаћу јер не желим речима да прекривам ову срећу. После два сата летења небо је било чисто плаво. Ау, само још мало и ево ту сам, да осетим мирис своје земље, да угледам парче свога неба. Чујем срце које убрзано лупа. Стављам руку на срце да бих га примирио али не успевам. Поново ме прожима топлина и сам осмех на уснама се јави.

Ево стигох, а мој поглед прилепљен у небо посла део љубави навише, а осталу љубав поделићу са својим најмилијима.

Стефан каже да му је драго што је био део екипе добитника награде и што је провео три прелепа дана на Златибору. Упознао је нове другове, али и још један део наше Србије. Хотел „Новаков двор" на Златибору, вечерње журке, дневне шетње, вожња чувеним музејским возом који вуче парна локомотива, Шарганска осмица и Дрвенград остаће му још дуго у сећању, можда и до следећег јуна када ће поново писати на задате теме. Можда му се опет посрећи.

ЛЕПОТА КАЗАНЕ РЕЧИ

У марту 2014. године одржано је 56. такмичење рецитатора. Захваљујући срећи и уз велику помоћ и подршку наставнице Марине Стефановић пласирао сам се на окружно такмичење рецитатора које је одржано у Блацу. После дугог увежбавања и припремања песме „За све је крив Тома Сојер“ нашег легендарног Ђорђа Балашевића, са благом тремом, ведрим мислима и мало среће у рукаву отишао сам на такмичење. Манифестација је одржана у културном центру „Драинац“. Уз гостољубивост Блачана, ми, најбољи рецитатори наших општина, укрстили смо стихове за победу. Конкуренција је била доста јака у нашој категорији јер нас је било највише. Трочлани жири нас је пажљиво саслушао и повукао се да оцени наше умеће у рецитовању. После краће паузе, која се мени чинила као читава вечност, појавили су се чланови жирија који су саопштили резултате. Узбуђење је било превелико када сам чуо своје име, освојио сам треће место. Драго ми је што сам својим учешћем представио своју школу али и што сам доказао себи да умем и могу да радим оно што највише волим.

Владимир Мирковић 6/3

ДЕЧИЈА НЕДЕЉА

У целој Србији свака прва недеља у октобру припада деци. Тада се организују активности у којима ће учествовати и уживати деца. И ове године наша школа је традиционално организовала низ манифестација у којима је посебно обраћена пажња на поштовање дечијих права.

Дан за толеранцију - 6.10.2014. године - Првог дана Дечије недеље, ученици четвртог разреда пожелели су добородшлицу првацима наше школе. Са лепим жељама, честиткама и шареним паноима четвртаци си их великом добродошлицом пшримили у Организацију савеза Србије. Великим осмехом првачићи су им захвалили и примили лепе четитке и остале поклоне.

Дан за културу - 7.10.2014. године - Деца су одувек волела да гледају шаљиве представе. У њихову част приређена је представа "Лажни принц Петар Пан."

Дан за спорт - 8.10.2014. године - У здравом телу, здрав дух је оно што нас тера да се бавимо спортом. И ове године нас је то натерало да направимо једно спортско такмичење. Док су се учесници из других разреда загревали, одељења четвртог разреда су се такмичила у фудбалу и у игри између две ватре. Девојчице су играле између две ватре а дечаци фудбал. Иако је само један тим победио, сви остали тимови су прихватили пораз и честитали победнику.

Дан школе - 9.10.2014. године - Дана 9.октобра 2014. године у основној школи "9. октобар", одржана је приредба поводом педесет и једне године постојања наше школе. приредба је одржана на новосаграђеној бини школе. Почетак приредбе био је у 17 часова. приредбу је прикладним говором отворила директорка школе Љиљана Вековић. Учествовала су деца млађих и старијих разреда. И ја сам учествовала певајући у школском хору. Надам се да ће следеће године бити више учесника и више публике.

Дан за игру - 10.10.2014. године - За крај дечије недеље у школском дворишту је било најрадосније. Ученици млађих разреда осликавали су школско двориште. деца су свим срцем сликала. Када је двориште остало празно и када се више нису чула раздрагана деца, остали су прелепи цртежи.

Катарина Јовановић 4/5

ЗНАЊЕМ ДО УСПЕХА

Такмичења почињу од средине фебруара. Јасно је да такмичари не можемо бити сви. Ученици заинтересовани за одређене области више уче, вежбају, посећују часове додатне наставе а њиховим успесима радујемо се сви ми. Протекле школске године наши ученици су постигли завидне резултате из разних области такмичења.

МАТЕМАТИКА - окружно такмичење

Вук Булатовић (3. место, 4. разред, Јелица Пантић), Даница Стојковић (2. место, 5. разред, Драгана Ђинђић), Милена Костић (1. место, 6. разред, Сузана Стојковић), Димитрије Ракићевић (1. место, 7. разред, Сузана Стојковић) и Тамара Ракићевић (2. место, 7. разред, Сузана Стојковић)

РЕЦИТАТОРИ - окружно такмичење

Владимир Мирковић (3. место, 5. разред, марина Стефановић), Филип Ивановић (2. место, 4.разред, Зорица Огњановић)

БИОЛОГИЈА - окружно такмичење

Милица Марјановић (2. место, 7. разред, Драгана Ђорђевић), Никола Мамонтов (3. место, 8. разред, Биљана Стојиљковић)

СРПСКИ ЈЕЗИК - окружно такмичење

Јована Цветковић (2. место, 5. разред, Марија Андрић), Исидора Лакетић (2. место, 7. разред, Горица Ђорђевић)

КЊИЖЕВНА ОЛИМПИЈАДА

Немања Перић (3. место, 8. разред, Соња Миљковић)

ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК

Јован Мирковић (1. место, 8. разред, Данијела Ђорђевић)

ХЕМИЈА - окружно такмичење

Милица Марјановић (2. место, 7. разред, Миломир Ђорђевић)

ГЕОГРАФИЈА - окружно такмичење

Јована Илић (2. место, 7. разред, Виолета Николић)

ФИЗИКА - окружно такмичење

Димитрије Ракићевић (3. место, 7. разред, Драгана Обрадовић-Стаменковић)

ИНФОРМАТИКА И РАЧУНАРСТВО

Петра Пајевић (2. место, 7. резред, Жарко Арсић)

ФУДБАЛ - окружно такмичење

Дечаци (2. место, Драган Нишавић), Девојчице (2. место, Драган Нишавић)

ФУДБАЛ - међуокружно такмичење

Девојчице (1. место, Драган Нишавић)

ФУДБАЛ - државно

Девојчице (2. место, Драган Нишавић)

За све носиоце диплома са општинског, окружног и учеснике републичког такмичења, школа планира излет јуна месеца.

КАД ПРОГВИРИМ КРОЗ ПРОЗОР

На прозору моје собе огледа се моје село и улица која ме подсећа на игре и дружења са мојим другарицама.

Прво што видим кроз прозор јесу куће које се међусобно разликују, али ипак имају нешто слично, а то су кровови који изгледају као црвене капице. Свака кућа има свој украс, двориште, које је пуно траве, цвећа и живине. Тамо негде у даљини виде се виногради, њиве, ливаде које се међусобно пресликавају и радују се што има ко да их се сети и да им се обрати.

Поток је срећан кад год падне киша и своју срећу показује тако што расте. Али он је несрећан када је лето јер је тада велика врућина, а своју тугу показује тако што нестане, пресуши. Улица испред моје собе никада није усамљена или пуста, јер свакодневно пролазе људи који би се враћали својим кућама, а неки би тек одлазили да одраде свој посао.

Поглед с прозора моје собе не може да се пореди с погледом из било ког другог дела куће.

Александра Настић 6/5

* * *

Рано је јутро, десет испод нуле. Све шкрипи од мраза. У тишини посматрам пејзаже од којих застаје дах. Још увек испод снега провирује по неки цветић који се бори са природом.
У мојој соби је превише топлоте тако да бих га загрејала, а са њим и оне беспомоћне птичице које чеврљају око прозора као да читају молитву да би преживеле. Оне не знају ни где ни куда а хране ниоткуда. Када би барем неко бринуо о томе. Када би такав човек постојао било би све како треба.

Висина зграде ми омогућава да видим цели град: планине, шуме, широка пространства, која у нама буде спокој и мир. Са мог прозора види се воћњак који је летос одавао свежину и лепе боје које су мамиле шетаче, а сада извире само суво лишће и голо дрвеће.

Поглед с прозора моје собе је божанствен и сваког јутра срећна погледам чарне и фантастичне слике природе.

Александра Јокић 6/5

* * *

Прозор и природа коју видимо кроз њега је као урамљена слика која се временом промени. Кроз прозор моје собе види се једна стара кућа. Некада у старо време била је кућа са лепом фасадом и пространим двориштем. Сада бела, упрљана фасада се ољуштила, а напоље су извириле старовременске, печене цигле. Стаза је зарасла и више се и не препознаје, а поготово сада када је покривена белим покривачем. Ова два дворишта раздваја један чврст и усправан зид од бетона и камена, који као стражар чува и надгледа оба дворишта. У мом дворишту има један амбар и кош направљен од багремовог дрвета и изгледа тако старо и оронуло, али је ипак још корисно. Већина дворишта је неискоришћена и сада ушушкана и прекривена белим, снежним, меким покривачем. У дворишту има пуно дрвећа, али једно је посебно и највеће од свих. Оно нас лети хлади, штити нас од врућег летњег сунца у јесен нас храни својим сочним плодовима, а зими његове гране нас греју. Посађено је пре осамдесет година и видело је много тога што никада неће рећи. Након два реда дрвећа и једног ниског калемљеног дрвета, још младог и неискусног, простире се ред летњих црвених, жутих, белих ружа од којих сада стабаоце и трнови сами стоје покривени покривачем белим. Испред ружа налази се стаза поплочана сивим каменим плочама, која гледа право у цветну капију. Један мали баштенски зид стоји и дели два реда разнобојних лепих цветова који се сада и не виде. Један ред дрвећа прекрива црвену ограду и мали зидић који дели два дворишта. У том делу мој видокруг се губи јер прозор је као слика ограничена.

Све је ово један бели пејзаж који се види с мог прозора и ни у једном тренутку није исти као пре јер то је један непоновљиви и јединствени видик.

Маја Павловић 6/5

МОЈ КУТАК

У мрачном и највишем делу моје куће, под самим кровом мога дома, налази се мали дрвени прозор који гледа у небо, велико и пространо, пуно слободе и мира.

Лепо је гледати кроз тај прозор. Шћућурим се сваког дана под њим и побегнем од свих: тате, маме и брата који стално трчкара за мном. То је само мој кутак где нико не залази, а ја сам ту срећан, слободан и сам. Када је сунчан дан, топлота и сунчеви зраци улазе кроз прозор, а ноћу је још лепше. Небо је пуно звезда попут чаробног ћилима протканог сребром. Осећам да ме свака од њих зове да им се придружим и победим своју самоћу. Волим да седим крај тог прозора, често цртам по њему линију или круг, по неко слово или срце, понеку шифру само мени познату. Ту размишљам о свим добрим и лошим стварима које су се десиле тога дана. Утврдим где сам погрешио или претерао. Размислим да ли сам данас урадио неку добру ствар.

То је само мој кутак, моје ћоше мира, моје и само моје. Тај мали мрачни таван и отворен стари дрвени прозор чува све моје тајне и сигуран сам, никада их никоме неће рећи.

Лука Љубић 6/5

Омиљена просторија у мојој кући јесте моја соба, мој кутак. У њој се најлепше осећам. И проводим највише времена. Соба је уређена по мојој жељи. Зидови су окречени светло наранџастом бојом мојом омиљеном, са десне стране налази се радијатор који током зиме собу одржава топлом. Наспрам њега је кревет на коме се одмарам и спавам. Поред кревета налазе се врата од купатила а са десне стране од њих стоји гардеробер у коме држим сву своју одећу. Одмах поред ормара је полица на којој стоји телевизор који радо гледам у слободно време. На левом зиду собе налази се велики двокрилни прозор, изнад њега је гарнишла о коју виси бела завеса са воланима. Наспрам прозора налази се сто у коме држим своје књиге и школски прибор. За њега је фиксирана стона лампа која осветљава радни сто док учим. Под је прекивен чупавим бело крем тепихом. Са белог плафона виси браон цветног облика. У својој соби проналазим мир и тишину. И осећам се лепо.

Анастасија Марин 6/5

ШТА МИ ТО НЕ ДА МИРА

Шта ми то не да мира? Па, то се и ја питам. Тренутно се налазим у периоду када ми све смета и када ме све неривра, тј. налазим се у пубертету, што је и нормално. Као што већ рекох, све ме нервира. Од родитеља, наставника па све чак и до опалог лишћа које се налази на улицама.

За месец дана ћу постати тинејџерка али то ме баш нешто и не радује, јер знам да полако сазревам и да нисам више оно дете које једва чека полиже шлаг са кашике. Највише ме нервирају родитељи. Мислим, разумем ја да су они родитељи и да треба да брину о мени, али што је много, много је. За све постоје границе. Па мислим, имам и ја неку своју приватност и такође мислим да они треба то да поштују. Постоји ту још свашта нешто везано за родитеље, али не бих то сад да спомињем. Поред родитеља, ту су, наравно, и наставници. Стварно су много напорни. И да научим оно што нисмо учили, тј. оно што тек треба да учимо, они неће бити задовољни. Увек им нешто неће одговарати. У последње време сам јако емотивна. Често се расплачем због ситница. Некад сам у стању да све што нађем у кући побацам кроз прозор. Тада ме све чини нервозном. Бубуљице, којима се не зна броја, су углавном најчешћи разлог моје нервозе. Али, када занемарим мало себе и погледам свет около, видим да није све тако савршено. Све већи број ратова, поплава, убистава, све ми то такође не да мира. Мислим, ови проблеми са којима се ја тренутно борим су ништа за ово. Моји проблеми су пролазни. Проћи ће све моје бриге, али, нормално, доћи ће нове и веће. Национализам - вероватно један од већих проблема данашњице. Сви гледају само себе и гледају само неправду која је њима учињена.

Дакле, хоћу да кажем да су проблеми са којима се људи у свету суочавају много већи од ових мојих, на које се ја превише жалим. И сада сам превише замишљена и збуњена и желим да урадим тако много ствари, а заправо не могу ништа.

Сара Стојановић 7/3

САМ, СПОКОЈАН, У ОПАСНОСТИ, СЛОБОДАН
ПРИЧА О ПЕТОМ ЛЕПТИРУ

Сам у борби за опстанак на хладном бетону београдског сиротишта, без игде икога. Без љубави, без патње. Алекса Рајић Куш. Куш по негативцу из романа омраженог домског домара из милоште названог Толстој. Алекса је један од ретких у дому у које је управник имао поверења . Била је довољна само једна омиљена српска новчаница намењена дувану да би унапред смишљен бег из дома био финансиран.

И даље сам на хладним београдским улицама, одметник у потрази за родитељима. Трамвај и не тако добро осветљена улица. Број-троцифрен и трачак сујеверја. Управо толико је било потребно да се Куш смести у напуштену радионицу на дну улице.

Смрт, Међустаница, живот. Управо толико је било потребно да један старац васкрсне. Старац који је са малим Кушом комуницирао путем чешља и слова изрежених из старих новина радионице. Куш, уплашен новим видом комуникације са људима који су били у стању живота и смрти.

Спокојан живот се смеши малом Алекси. Забаван старац који је до јуче био у стању клиничке смрти усваја Алексу са јасним доказима да му је деда. Живот једног унука и деде је био савршен. Дечак је сваког дана јурио кући из школе не би ли се дружио са дедом.

После толико дана спокоја старац започиње озбиљан разговор. Ако наслади смрт дечак би требало позвати Јовицу Вука. Страх који је стајао иза тог имена није био ни близу опасности и нечовечности која је стајала иза тог човека.

Док је био у школи дечак опет покуша да провери да ли је деда мртав са обзиром да га је јучерашњи разговор узнемирио. Дохватио се чешља и исцепканих слова. Није му се јавио деда, већ спас који га упозори на Јовицу Вука, трговца људским животима. Алекса није веровао у то што је прочитао. Његов вољени деда му ради о глави зарад својих себичних циљева.

И ако није знао шта тачно Јовица Вук жели од њега, после разговора између Јовице и деде, који је и сам кришом чуо знао је да је бег једина паметна опција. Покупио је свој ранац дебелу јакну и у сузама је напустио дотад најлепше место на свету, једино место где га је ико волео.

У опасности од паса који су га стално нападали у великим чопорима знао је само једну особу на свету која није Јовичин дужник, једина особа која га неће јурити не би ли га предала Јовици - Влада Грак. Грак је био главни у сиротишту, ноћна мора Толстоја и свих запослених у дому. Често је гњавио Алексу. Сулуди Влада Грак.

Убрзо је, на пијаци, бежећи од Толстоја који га је јурио да га преда Јовици наишао на Владу који је обилазио своју епархију.

Када је Грак донео радио причање са духом, који се представљао као Алекса В. Јакшић - шумар са Таре мртав већ сто година и имењак нашег јунака, било је знатно лакше. Убрзо је бег са београдског асфалта у срце природе-Тару постао приоритет. Док су Влада и Куш јурили на аутобуску јурило их је крдо паса луталица, којима је командовао Јовица, и Јовичин велики нећак. Одбрана пиштаљкама против паса је постајала све ефикаснија, али злог нећака је морао сам Грак да среди.

Растанак на станици није био ни мало пријатан, Грак и Куш се можда никад неће срести. Када је Куш стигао на Тару, глас из старог радија га је наводио где ће да се крије, а за то време Јовица Вук је у свом мерцедесу дошао на Тару и окупио 178 планинских паса и ставио им је восак у уши да не би чули пиштаљку. Бежећи од пар паса, којима није командовао зли Јовица стар 120 година, Куш се судари са мечком не приметивши од страха настави да трчи. Да ли су их пси сустигли ? Да ли су дечаци збринути ? Да ли је Алекса коначно **слободан**. Прочитајте, сазнајте, доживите...

Урош Петровић у овом роману објашњава много више силе него овоземаљски живот, притом не мислећи на елементе научне фантастике, већ на страх и наду. Страх дечака рођеног у смрти био је већи од живота, а нада већа страха. Да није било страха дечак не би побегао од деде већ би се надао да је оно што је чуо неистина. Да није било наде дечак опет не би побегао од деде јер би знао да ће умрети и помирио би се са тим. Није случајно да се баш први српски 3Д филм снима баш по овом роману који је по мишљењу многих најбоље дело домаће фантастике.

ИНТЕРВЈУ СА УРОШЕМ ПЕТРОВИЋЕМ

Председник српске Менсе, вечити заљубљеник у природу и писац књига "Авен и Јазопас у земљи Ваука, Пети лептир (по којој је направљен и први српски 3Д филм), мноштва књига о Марти Смарт,

Урош Петровић пристао је да да интервју за наше новине. Веома ми је драго што сам успео да интервјуишем писца ове по мени, изузетне књиге. Можда ће вас ово додатно нагнати да је прочитате.

Из чега црпите Вашу инспирацију?
Две радње често радим истовремено - посматрам и размишљам. Потом их повезујем. То неминовно прозрокује ватромет инспирација. Довољно бистро и радознало око може да запази у обичној барици оно што другима промакне и док обилазе свет.

Дрво гинка се стално појављује у Вашим романима, зашто баш гинко?

Гинко је једно чудо од дрвета - једино је у својој врсти. Старо је преко 200 милиона година, постојало је и у време диносауруса. Његови листићи подсећају на лепезе, или мозгиће, или срца - како га ко види. Кажу да препарати од те чудесне биљке помаже бољем размишљању и концентрацији. Имам једно лепо гинково стабло у дворишту своје куће. Има још тога, али мислим да је и ових неколико реченица сасвим довољно за указивање достојне пажње том дрвету.

По "Петом лептиру" се снимио и први српски 3Д филм, ускоро ће премијера.Како је дошло до сарадње са редитељем филма?
Све се одиграло као на филму - брзо и ефикасно. Продуценти су ме позвали у фебруару, већ у децембру имамо премијеру - с обзиром да се све догађало у ововременској Србији, то заиста звучи као да је реч о фантастици уплетној у стварни живот.

Пре неки дан је објављена и нова књига "Мартина велика загонетна авантура", то је већ четврта књига о Марти Смарт. Ко вас је инспирисао за њен лик?

Свака инспирација је акорд различитих утисака. Можда у Марти има мало Пипи Дуге Чарапе, мало Шерлока Холмса, можда и блага нота Петра Пана, али највише паметних девојчица које срећем на књижевим сусретима и радионицама за даровиту децу. Инач, књига "Мартина велика загонетна авантура" има јединствен крај - нисам чуо да иједна књига на свету има сличан!

Да ли читатељи могу да ишчекују наставак Петог лептира , или нову авантуру са Алексом?
Ништа није започето на том плану, али то не значи да се неће догодити. Ипак, постоје делови романа "Деца Бестрагије" који су повезани са "Петим лептиром", и то је можда немушти наговештај онога што ће уследити.

Шта би Ви поручили свим Вашим читатељима, која је Ваша порука за њих?
Како год вам ово време изгледало, оно је у стварности лепо и инспиративно, баш онакво каквим га сматрате. Ако га заволите и оплемените, одужиће вам се истом мером!

Припремио и интервјуисао: Милутин Милошевић 7/6

ЗАШТО ВОЛИМ МУЗИЧКУ ШКОЛУ

Све је почело од те шесте године када је учитељица приметила да у себи имам таленат који треба неговати. Мама је такође знала да пева, наследила сам то од ње. Пошто она није имала прилику да иде у музичку школу, одлучила је да тај неостварени сан испуни уписавши мене.

Чим сам ушла тамо, осетила сам се несигурном, али када сам пред комисијом пустила свој глас, оставила сам их без текста… „Девојчица са невиђеним потенцијалом“, рекли су. Осетила сам се дивно, све ми је деловало као шала. Убрзо, после тога, мама је отишла далеко, тако су ми бар рекли. Нисам плакала јер сам знала да ће доћи. Маме не остављају своју децу. Одлучила сам да будем боља него икад у музичкој школи да би, кад би се она вратила била задовољна и поносна на своју ћерку. Заволела сам то место, имала сам пријатеље који су били дивни, разумели су ме и било ми је лепо све док нисам променила наставницу клавира. У почетку ми је било тешко, али навикла сам се. Наставница је била ужасна, викала је, а ја сам била уплашена и хтрела сам да одем. Сетила сам се маме и због ње нисам напустила то место и доказала сам свима да могу да успем, због ње. Нови наставник ми је отворио нове путеве и поново, после дужег времена осећала сам се лепо у тој школи. Радила сам и била сам успешна. Све је било добро док се није појавила емоција добро позната свима- заљубљивање. Он ме је натерао и да волим и да презирем то место. Некада бих уплакана у себи рекла:" Због ње и у инат њему“. Сад сам већ шеста година, завршавам са музичком, на велику жалост. Сада, после шест година, имам своју певачку групу, имамо велике успехе иза себе и жао ми је што свему долази крај. Најлепши део мог детињства одвијао се ту, у мом рају, мојој другој кући. Љубав је јача него икада! А када будем одлазила нећу бити тужна, већ срећна што сам са својом групом унела живот и боју у ту школу. Тог јуна, када будем несугурним корацима напуштала ту учионицу, ту зграду, на самом изласку ћу рећи: "Мама, ниси се вратила, а сада знам и зашто. Без обзира што тебе нема, када волим ову школу исто је као и да волим тебе. Зато никада нећу заборавити дан кад си ме у вела тамо и рекла ми да ника да не одустајем. Видиш да нисам. Хвала ти на свему. Волим те!"

А вратићу се опет тамо, обићи ћу све и срећна шетати кроз оне ходнике са истим осећајем као и тог 1. септембра када сам имала шест година. Исти осмех ће се ширити на лицу, поново ћу бити срећна као тада.

Теодора Станојевић 8/1

ЛИТЕРАРНИ КУТАК

Топлица, река мог детињства

Ој, Топлице драга реко
што путујеш надалеко
и таласе носиш своје
лепа реко, злато моје.

Копаоник тебе саље,
бистра реко иди даље,
и донеси бистру воду
својој деци, свом народу.

Кроз мој град течеш поносна и тиха,
са собом односиш таласе своје,
ја уз тебе проведох детињство своје,
ој, драга реко, најдраже моје.

Крај обала твојих широких
много зеленила и врбака
реко наша поносита,
лепотице наших ђака.

Наталија Радосављевић 5/4

Падежи

Номинатив је први падеж,
често зна да узбуди младеж.
Каже нам увек ко шта ради
и све субјекте што постоје
и желе да им се знање изгради.

Генитив је падеж други
који увек каже вешто
чија је крава или можда во,
колико је парче мамине торте
коју је ставила на дрвени сто.

Датив нам каже коме нешто дајеш,
чему прилазиш и где застајеш.
Да ли руку дајеш мами или тати
или прилазиш секи или бати.

Акузатив ти каже видиш ли шта,
примећујеш ли можда неког поштара
који вешто писма у торби носи
и временским приликама храбро пркоси.

Вокатив виче, децу веселу зове
да брзо дођу храбро до школе
„Хеј, децо моја драга,
дотрчите брзо до школског прага!“

Инструментал говори са ким нешто радиш,
чиме се веселиш или се сладиш.
Шести је падеж само да знате,
морају га знати и маме и тате.

Локатив је последњи у низу,
Каже да о падежима морамо све знати
Јер ћемо само тако правилно писати.

Милица Бабић 5/4

Како схватам своја права и дужности?

Сви ми својим рођењем добијамо нека права. Право на живот, право на родитеље, право на образовање, право на здравствену заштиту. Сва ова права дају нам могућност да живимо као слободни грађани једне државе. Ова иста права, то морамо сви знати, не дају нам и слободу да их кршимо. Размишљајући о правима, намеће ми се питање, које су заправо моје обавезе ? Како растем и сазревам, добијам и веће обавезе. Нико на свету није дужан да безусловно брине о другима. Свако треба да сноси одговорност за своја дела и поступке. Зато знајте, и децо и одрасли, да се увек прво треба латити обавеза, а потом размишљати о правима. Само тако ћемо, ми, деца, одрасти у праве људе, а родитељи ће крчити пут пред нама.

Милица Илић 6/4

Дечије зимске радости

Ја као и сва деца волим зиму и њене слике и игре.

Радујем се кад видим да нам је зима све ближе. И са стрпљењем очекујем Нову годину. Пред Нову годину украшава се кућа. Жељно ишчекујем Деда Мраза. Деда Мразу сам поручила великог плишаног понија. Прошле године са пожелела великог плишаног меду који држи срце. Испунила ми се жеља. Донео ми је меду. Овог пута желим светло роре понија са тамно розе гривом. Волела би да има плаве очи.

Деца воле да се играју зимских игара. Волим планине а највише волим Златибор. Зима је препуна разних игара. Највише волим неке од њих, а то су: санкање, скијање, грудвање, и клизање.

Деца се радују и жељно очекују снежне пахуље. Волим да китим јелку. Моја сестра и ја правимо шаре по прозору. Моја сестра је подетињила од кад сам се ја родила. Воли да слика зиму и њене слике. Наша јелка је препуна украса.

Обожавам зиму зато што волим да моје прозоре шара зимска краљица и зато што е зима инспирише у раду.

Милица Петровић 3/2

* * *

Пред нама је зима. Сви нестрпљиво очекују пуно забавних авантура у зимском периоду.

Сви нестрпљиво очекују, а деца поготову очекују прве округле кугле које ће пасти с неба и покрити сва брда и планине. Деца већ сада размишљају какође китити јелку и стављати разне украсе. Господин Деда Мраз већ је у својој фабрици задужио слуге да почну полако да пакују разне поклоне деци да нас обрадују. Деца су већ спремила санке и скије. Стално гледају крозрзор и чекају први снег. Маме и баке се не радују баш толико јер се плаше снега и леда, и очеви нису толико срећни, јер морају да купују нове гуме за аутомобиле. Мој брат и ја смо најсрећнији зато што ће мо се грудвати санкати.Китићемо јелку и смишљати вицеве. Најбоље је то што ће за Нову годину доћи наши другови. Старији се зове андрија а млађи Јован. Јован и ја ћемо свирати. Он ће свирати хармонику а ја гитару. Ту ће бити наши родитељи који ће разговарати о ватромети и присећати се прошлих зимских чаролија.

Сара Стојиљковић 3/5

Зимске дечије игре

Зима је стигла. Сунце слабије греје. Небо је тмурно. Деца једва чекају први снег. Сви су обучени у топлије јакне, шарене шалове и топле рукавице. Зима са собом доноси и веселе дечије играрије.

Моји другари и ја једва чекамо да се заврши школски час и да изађемо у двориште да се грудвамо и клизамо... Омиљена нам је игра прављење Снешка Белића. И ако су нам носићи промрзли, обожавамо зимске игре на снегу и увек једва чекамо наредни дан да уживамо у зимским чаробним играма.

Павле Милосављевић 3/1

СТРАНА ЗА ОПУШТАЊЕ

С	А	Т	О	В	И	А	Т	А	Р	Е	О	С
К	Т	О	Ч	И	М	А	Г	Т	Ћ	Н	Л	Т
И	Ш	А	П	А	Ц	Ж	И	М	Л	И	О	А
Л	Р	Б	Р	И	Т	Т	Љ	А	Ч	Г	В	Н
Б	А	А	Р	А	А	О	Т	Р	С	М	К	О
О	М	Г	Њ	Ч	Т	С	Љ	А	И	А	А	В
З	И	Д	Р	А	О	Е	У	М	Ц	Т	К	Н
И	А	Т	Г	М	М	П	Љ	А	А	И	О	И
М	Ц	Љ	А	Н	А	Г	А	С	М	К	Р	Ш
Н	И	С	У	А	Л	А	Ш	А	Т	А	Е	Т
И	Р	М	Л	Б	О	Ш	К	Г	З	В	Н	В
Ц	Е	А	И	О	Љ	И	Е	Ш	А	О	О	О
А	В	Ј	Ч	Л	Л	Е	В	О	Ј	З	В	С
К	Е	М	И	Е	Б	Д	Н	П	Е	И	А	Т
З	В	У	Ц	С	Е	Л	О	Ч	Д	Л	Ђ	А
Ж	Ј	Н	А	Т	А	Б	Л	А	Н	О	Е	Р
Н	А	С	Т	А	В	Н	И	Ц	И	В	Г	И
Е	К	О	С	И	С	Т	Е	М	Ц	Е	В	Т
А	В	О	С	Т	А	Н	О	В	А	Т	И	И

ОСМОСМЕРКА

ПРОНАЂИ РЕЧИ:
старатељство, љуљашке, корен, веверица, заљубљени, ананас, самостално, село, кореновање, сан, марама, очи, Тома, наставници, марш, сова, заједници, возило, становати, становништво, екосистем, цев, болест, сатови, лисица, шала, зимница, табла, енигматика, мајмун, уличица, остарити, облик, трчати, Тара, оловка, левој.

Милош Стевановић и Михаило Орбовић 8/1

СЛАГАЛИЦА

ОПАМЈРСИТТЕЉНЗВ, ЗАКОМНАЈАДЛЕИИЦ, МАРАНИОЗЈАКЉОЦП, РЕПОНЕНИЈАЦКОСД, РЊЕЦАКЦИИЛГП, КСАОЦАИИЕЈЦЈ, ВЛЕЊШОЕПТАОН

РЕШЕЊА: ПРИЈАТЕЉСТВО, ДЕКЛИНАЦИЈА, КОМПАРАЦИЈА, КОРЕСПОНДЕНЦИЈА, ГРИЦКАЛИЦЕ, АСОЦИЈАЦИЈЕ, НЕПОШТОВАЊЕ

Милица Станојевић и Ива Трмчић 5/2

МИСЛИ ПОЗНАТИХ

Иво Андрић

„Имати велику снагу, физичку и морални, а не злоупотребљавати је бар понекад, тешко је, готово немогуће.”

Меша Селимовић

„Ништа немам осим уверења да сам частан, ако и то изгубим , бићу рушевина.”

Самјуел Бекет

„Највећи посао човека састоји се у томе да зна шта све мора да уради да би био човек.”

Ернест Хемингвеј

„Морамо се навићи да на најважнијим раскрсницама не налазимо увек знакове.”

Шекспир

„Битку добија онај који је чврсто одлучио да је добије.”

Јован Дучић

„Умрети - то није ништа, али бити заборављен - то је најсвирепија одмазда смрти над животом.”

Никола Тесла

„Није ми жао што су украли моје идеје, већ што нису имали своје.”

Агата Кристи

„Само људи које волиш могу ти учинити живот неподношљивим.”

Школа

Кад сам у школу кренула
једна је муња севнула.
После је киша падала
да ће бити добро, нисам се надала.

Онда сам разред упознала
од учитељице правила дознала,
Није страшно, тада сам схватила
и у вртић неки се вратила.

Сад у школу журим,
са оружјем да се јурим.
Да мису да читам,
све што не знам, да питам.

Викенд кад дође,
ја једва чекам да прође.

У школу кад се вратим
ја више не патим.

Математика не боли
слова пишем сама,
кад школу завршим
бићу права дама!

▲ Ива Аџемовић 2/3

Милица Бабић 5/4 ▼

ЛИКОВНИ РАДОВИ НАШИХ УЧЕНИКА

▲ Урош Јовановић 7/5 Даница Бошковић 8/3 ▶

▲Софија Јевтић 8/2

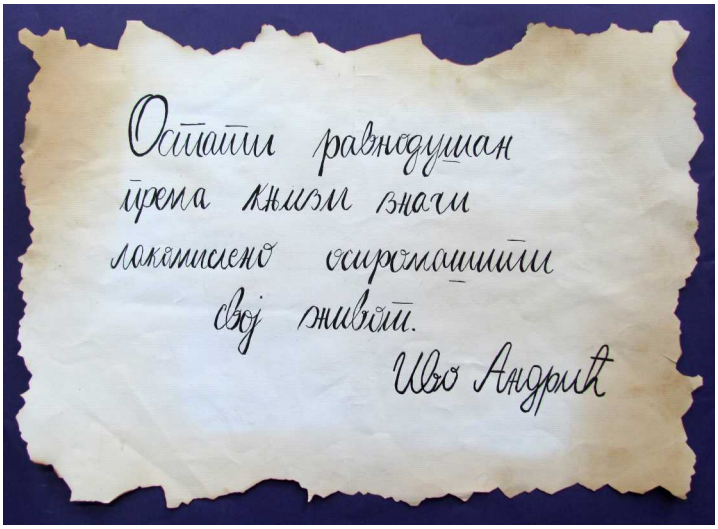

▲ Лидија Стевић 8/3

• ИЗВОР - Лист ученика ОШ „9. октобар“ Прокупље • Број 6. • Излази два пута годишње • Издавач: Љиљана Вековић • Уредник: Соња Миљковић • Техничка реализација: Саша Стојановић Фотографије: Вукоман Чолић, Саша Стојановић • Избор ликовних радова: Бранко Вукајловић Сарадници: Ева Аџемовић 2/3, Павле Милосављевић 3/1, Милица Петровић 3/2, Сара Стојиљковић 3/5, Катарина Јовановић 4/5, Милица Станојевић, Ива Трмчић 5/2, Милица Бабић, Наталија Радосављевић 5/4, Владимир Мирковић 6/3, Милица Илић, Стефан Ђорђевић 6/4, Александра Јокић, Александра Настић, Маја Павловић, Анастасија Марин 6/5, Сара Стојановић 7/3, Урош Јовановић 7/5, Милутин Милошевић 7/6, Анђела Јовановић, Михаило Орбовић, Петра Пајевић, Теодора Станојевић, Милош Стевановић 8/1, Даница Бошковић, Софија Јефтић 8/2, Лидија Стевић 8/3.